

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **K. T.**, narozený dne X
státní příslušnost Ruská federace
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2024, č. j. KRPA-233125-32/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž byl podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění, v návaznosti na § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Doba zajištění byla dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 25 dnů ode dne omezení osobní svobody, tj. do dne 13. 8. 2024.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že byl rozhodnutím porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), v souvislosti s § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci.
3. Žalobce se dne 19. 7. 2024 dostavil na Krajské ředitelství hl. města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení bytové kontroly, pátrání a eskort, a požádal o vydání nového rozhodnutí ve věci stanovení nové doby k vycestování v souladu s § 101 správního řádu, z důvodů uvedených v § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť u žalobce nastaly nové skutečnosti, které mu brání ve vycestování ve stanovené lhůtě. Dne 16. 5. 2024 nabylo právní moci rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ve věci uložení správního vyhoštění a žalobci byla stanovena doba 3 roky, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností do 19. 7. 2024. K žádosti o stanovení nové doby k vycestování bylo doloženo usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 9. 7. 2024, sp. zn. 29 Nc 524/2022-144, 29 P a Nc 39/2022, 29 P a Nc 40/2022. Tímto usnesením byla žalobci uložena povinnost poskytnout veškerou potřebnou součinnost znalci při zpracování znaleckého posudku, zejména se na výzvu znalce k němu dostavit a podrobit se potřebným úkonům a tyto snášet k zajištění účelu znaleckého zkoumání a posouzení. Dále byla předložena kasační stížnost žalobce podaná k Nejvyššímu správnímu soudu. Žalovaný odmítl situaci řešit a uvedl, že věc bude řešena až následující den, tj. 20. 7. 2024, když bude jeho pobyt na území již bez oprávnění.
4. Když se žalobce dle pokynů žalovaného dne 20. 7. 2024 v ranních hodinách dostavil, byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu k Městskému soudu v Praze. Ústní jednání ve věci bylo stanoveno na 9. 8. 2024 a soud zamítl žalobu žalobce rozsudkem ze dne 9. 8. 2024, č. j. 16 A 34/2024-53.
5. Dne 31. 7. 2024 vydal Nejvyšší správní soud rozsudek č. j. 2 Azs 163/2024, kterým zrušil rozhodnutí žalovaného o správním vyhoštění žalobce. Žalobce dne 31. 7. 2024 podal žádost o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců. V reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu žalovaný ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců přezajistil žalobce dne 1. 8. 2024 napadeným rozhodnutím. Doba zajištění žalobce byla stanovena podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na 25 dnů, do dne 13. 8. 2024.
6. Žalobce považuje postup žalovaného za nezákonný. Ihned poté, co bylo žalobci doručeno rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 9. 7. 2024 a současně byla podána kasační stížnost ve věci uložení správního vyhoštění s návrhem na přiznání

odkladného účinku žalobě, se žalobce dostavil na pracoviště žalovaného a požádal o stanovení nové doby k vycestování. Současně navrhl, aby s ohledem na celkový stav věci přistoupil k uložení zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) nebo c) zákona o pobytu cizinců.

7. Žalobce namítal, že žalovaný odůvodnil přezajištění nepřezkoumatelným způsobem. Vychází z kontextu bodu 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2024, č. j. 2 Azs 163/2024-27, tedy že ke zrušení rozhodnutí bylo přistoupeno pouze na základě nedostatečnosti vydaného závazného stanoviska v otázce možnosti vycestování žalobce. Toto posouzení je nepřezkoumatelné, neboť rozsudek Nejvyššího správního soudu je nutné vnímat v celkovém kontextu.
8. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39, dle něhož zajištění není účelem samo o sobě, ale jde o prostředek k dosažení cíle, kterým je v tomto případě správní vyhoštění. Při rozhodování o zajištění tak žalovaný musí náležitě zvážit, zda vůbec ke správnímu vyhoštění bude moci dojít, tj. zda ke toto vyhoštění alespoň potenciálně možné. Žalovaný má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v podobě rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.
9. Žalovaný shledal, že žalobce neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území. Žalobce k tomuto namítal, že již v listopadu 2023 podal u Odboru azylové a migrační politiky žádost o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území, o které do současné doby nebylo rozhodnuto. Současně je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, kdy Odbor azylové a migrační politiky správní řízení o žádosti usnesením ze dne 12. 7. 2024, č. j. MV-103102-3/OAM-2024, zastavil. Žalobce rozhodnutí napadl u Krajského soudu v Brně a požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Dosud nebylo ve věci rozhodnuto.
10. Nepřezkoumatelnost namítá žalobce i v otázce konstatování žalovaného, že jeho jednání je v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců. Žalobce se přitom pouze snaží domoci svých zákonných práv a práv pro svého nezletilého syna, kdy naopak jednání matky vykazuje zcela jednoznačné porušování nejen morálních, ale předně platných zákonných norem, kdy zcela zásadní skutečností je okolnost státní příslušnosti žalobce, jeho syna a matky syna.
11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl v podstatě totožné důvody, pro které nebylo přistoupeno ke zvláštnímu opatření a opakovaně se nevypořádal se skutečnostmi, které byly uváděny. Žalovaný projevil nejen svévoli v rozhodování, ale i potlačení soudní moci. Postup žalovaného je jednoznačným psychickým nátlakem na žalobce, který je pod antidepresivy a situaci opakovaného zajišťování nese velmi špatně.
12. Žalobce namítal, že konstatování žalovaného, že dne 1. 8. 2024 nastaly nové skutečnosti, které odůvodňují přezajištění žalobce, v napadeném rozhodnutí absentují. K přezajištění

došlo pouze na základě překvalifikování důvodů zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když se zajištění za účelem správního vyhoštění stalo rozsudkem Nejvyššího správního soudu nezákonným.

13. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, dle něhož má správní soud povinnost aplikovat § 75 odst. 1 s. ř. s. konformně s požadavky článku 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobce uvádí, že dle jeho názoru vydané závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince nepostihuje svým obsahem jeho obavy, které uváděl, a není jakousi pojistkou ochrany práv cizince ve smyslu, zda vyhoštění neporušuje zásadu „non-refoulement“. Žalobce je přesvědčen, že vydané závazné stanovisko nereflektuje do věch detailů jeho životní situaci.
14. Je otázkou, zda postup žalovaného podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců unijní právo nezapovídá. Pro naplnění pojmu skutečného nebezpečí totiž ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců hraje roli jen zákaz špatného zacházení podle čl. 3 Úmluvy. Zásada nenavrácení, kterou podle Soudního dvora nelze vykládat restriktivně, ovšem má v mezinárodním právu širší význam, než který má pouze čl. 3 Úmluvy. Čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), který zakotvuje zásadu nenavrácení, pamatuje kromě zákazu špatného zacházení i na právo na život. Čl. 2 odst. 1 Listiny chrání právo na život obecně. Žalovaný se odmítl důvody jeho soukromého života ve smyslu práva na život zabývat obecně tak, jak jej vykládá Evropský soud pro lidská práva.
15. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017-20, namítal, že napadeným rozhodnutím vznikl nesoulad právní úpravy s právem Evropské unie, s Listinou a Úmluvou.
16. Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018-46, č. 4029/2020 Sb. NSS, v němž se Nejvyšší správní soud vyjádřil k alternativám vnitřního útěku.
17. V replice pak zopakoval žalobní argumentaci vztahující se k novým skutečnostem podle § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Tyto nové skutečnosti nastaly pouze v souvislosti s vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2024, č. j. 2 Azs 163/2024-30, což však nelze považovat za důvod pro přezajištění, a to ani za předpokladu, že žalovaný ve věci uložení správního vyhoštění požádal o vydání nového závazného stanoviska. Druhé závazné stanovisko neuvedlo žádné nové skutečnosti pouze potvrdilo závazné stanovisko vydané v souvislosti s prvostupňovým rozhodnutím. S ohledem na dvoustupňové správní řízení mělo být prvostupňové rozhodnutí žalovaným zrušeno a vydáno nové rozhodnutí, doplněné o nové závazné stanovisko.
18. Žalovaný uvedl, že k zajištění došlo z důvodu vedení žalobce v evidenci nežádoucích osob s platností od 13. 10. 2022 do 13. 10. 2028. V souvislosti s vydáním rozhodnutí o uložení správního vyhoštění č. j. KRPA-50829-20/ČJ-2021-000022-SV, které nabylo právní moci dne 23. 8. 2021, doba dvou let uplynula dne 23. 8. 2023. Druhé prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 6. 2023 s dobou zákazu pobytu na dobu tří let. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu došlo ke zrušení uložení správního vyhoštění a záznam v evidenci je dle názoru žalobce za současného stavu věci nezákonným zásahem do jeho práv a hmotněprávního postavení. Vydáním nového rozhodnutí žalovaného sice

dojde k nabytí právní moci rozhodnutí, nicméně vykonatelnost je odložena, neboť ve smyslu zákona o pobytu cizinců má žaloba odkladný účinek.

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že dne 5. 6. 2021 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění se zákazem vstupu na území po dobu dva roky a zároveň byla stanovena doba k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, dne 29. 7. 2021 vydal odvolací orgán rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
20. Dne 21. 6. 2023 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 3 roky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které odvolací orgán dne 16. 5. 2023 zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce se následně bránil proti tomuto rozhodnutí žalobou a Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 10. 2023, č. j. 2 A 2/2023-38, rozhodnutí odvolacího orgánu zrušil a věc vrátil k novému projednání. Dne 16. 5. 2024 vydal odvolací orgán nové rozhodnutí, kdy odvolání žalobce opět zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění. Žalobce proti rozhodnutí odvolacího orgánu podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 21. 6. 2024, č. j. 4 A 21/2024-60, žalobu zamítl. Dne 1. 8. 2024 byl žalovanému doručen rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2024, č. j. 2 Azs 163/2024-27, kterým byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze i napadené rozhodnutí odvolacího orgánu.
21. Žalobci byl dne 4. 7. 2024 vydán výjezdní příkaz platný od 4. 7. 2024 do 19. 7. 2027. Žalobce v poslední den platnosti tohoto výjezdního příkazu požádal o stanovení nové doby k vycestování, které nebylo vyhověno. Žalobce tak byl oprávněn pobývat na území do 19. 7. 2024. Dne 20. 7. 2024 osobně přišel k žalovanému řešit svojí bytovou situaci.
22. Žalobce byl dne 20. 7. 2024 zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Na základě nových skutečností (tj. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2024, č. j. 2 Azs 163/2024-30), žalovaný žalobce zajistil podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť dle § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, jsou-li v průběhu zajištění zjištěny nové skutečnosti odůvodňující zajištění z jiného důvodu, vydá policie nové rozhodnutí o zajištění.
23. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že jasně a konkrétně popsal skutečnosti, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce již v minulosti uvedl, že na území České republiky má syna, který zde žije společně se svojí matkou. Žalobce není zapsán v rodném listu svého údajného syna. S bývalou družkou vede spor o určení otcovství, o kterém nebylo do dne vydání napadeného rozhodnutí rozhodnuto. Žalobce je státním příslušníkem Ruské federace a není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Případné neshody se svojí bývalou družkou, a to včetně soudního sporu o určení otcovství, může žalobce vést ze země původu. Žalobce je v řízení zastoupen advokátem a biologický materiál byl již odebrán (podle usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9, č. j. 9 Nc 524/2022-37). Probíhající spor žalobce neopravňuje k nelegálnímu vstupu a pobytu na území České republiky. Žalobce sám uvedl v protokolu podání vysvětlení, že nežije se synem ve společné domácnosti, neplatí výživné. Matka jeho údajného syna se zdržuje převážně na Ukrajině nebo v Německu a neumožňuje mu kontakt se synem.

24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotil možnost uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Volba mírnějších opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Jinými slovy, pokud správní orgán shledá důvodnou obavu, že se cizinec bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění, což bude nejčastěji vyplývat z dosavadního chování žalobce, přistoupí přímo k jeho zajištění, aniž by nejprve užil zvláštního opatření. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce, kdy tento se nacházel na území neoprávněně, bez platného oprávnění k pobytu, existuje předpoklad, že nebude respektovat potenciálně pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce nečinil žádné kroky k legalizaci svého nelegálního pobytu na území České republiky, nadále zde od roku 2021 opakovaně pobýval, ač si je vědom, že jeho pobyt je neoprávněný. Žalovaný též odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 10 Azs 39/2016-21.
25. K případnému ohrožení života žalobce, vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení v případě jeho návratu do domovského státu žalovaný uvedl, že sám žalobce v protokolu o podání vysvětlení uvedl, že není žádná překážka ani důvod, proč by nemohl vycestovat, v domovském státě mu žádné nebezpečí nehrozí a je to pro něj bezpečná země. Žalobce v průběhu řízení o zajištění neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Možnost vycestování žalobce bude opětovně posuzována Ministerstvem vnitra, Odborem azylové a migrační politiky, které dle rozsudku Nejvyššího správního soudu musí své stanovisko doplnit aktuálními zprávami ohledně situace v Ruské federaci. S ohledem na výše uvedené byl žalobce zajištěn na dobu 25 dnů, tedy do 13. 8. 2024, tedy do doby, než bude ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra zjištěno, zda existují předpoklady k vycestování žalobce.

IV. Obsah správního spisu

26. Ze správního spisu vyplývá, že dne 20. 7. 2024 se žalobce dostavil na Odbor cizinecké policie, bylo zjištěno, že je s ním vedeno řízení o správním vyhoštění, v jehož rámci byl vydán výjezdní příkaz s platností od 4. do 19. 7. 2024, následně byl zajištěn dle zákona o policii.
27. Rozhodnutím ze dne 21. 6. 2023, č. j. KRPA-191184-32/ČJ-2023-000022-SV, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce tří let; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že dle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování a jeho vycestování je možné. Doba vycestování z území Evropské unie byla stanovena v délce třiceti dnů ode dne právní moci rozhodnutí. Toto řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno dne 1. 6. 2023, a to z důvodu, že žalobce nerespektoval předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5. 6. 2021 s dobou zákazu pobytu dva roky a pobýval zde nelegálně v době, kdy byl vedený v evidenci nežádoucích osob (tj. od 29. 7. 2021). Ředitelství služby cizinecké policie odvolání žalobce zamítlo rozhodnutím ze dne 16. 8. 2023, č. j. CPR-26095-2/ČJ-2023-930310-V241. Následně vydal Městský soud v Praze dne 10. 10. 2023 rozsudek č. j. 2 A 28/2023-38, kterým zrušil rozhodnutí ze dne 16. 8. 2023, č. j. CPR-26095-2/ČJ-2023-930310-V241, a věc vrátil k dalšímu řízení.

28. Dne 16. 5. 2024 vydalo Ředitelství služby cizinecké policie pod č. j. CPR-26095-20/ČJ-2023-930310-V241, další rozhodnutí o zamítnutí odvolání. Žalobce podal žalobu i proti tomuto rozhodnutí, žaloba byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2024, č. j. 4 A 21/2024-60.
29. Žalobce v rámci podání vysvětlení dne 20. 7. 2024 mimo jiné uvedl, že do České republiky naposledy přijel autostopem přes Maďarsko v srpnu roku 2022 a od té doby je v České republice. Do České republiky se chtěl vrátit, protože zde 17 let žil. Zkusil to, přestože věděl, že má správní vyhoštění. V České republice žádal o mezinárodní ochranu pětkrát, jeho žádosti nebylo vyhověno. Uvedl, že je svobodný, ale má syna, není však v rodném listě uveden jako otec. Ve věci je vedeno soudní řízení o určení otcovství. Žalobce uvedl, že na území nemá nikoho, kromě syna. Se synem se nevidá, jeho matka si to nepřaje. Neposílá jí výživné, ona to odmítá. Matka syna žalobce různé cestuje, do Německa, na Ukrajinu i do České republiky. V Rusku má matku i bratra, s nimiž je ve styku přes telefon. Na území České republiky bydlí na adrese Archeologická 1883/4, Praha 5. Bankovní účet nemá, nemá žádné finance, může se dostavovat na oddělení policie. Finanční prostředky k vycestování nemá, ale má možnost si je obstarat. Uvedl, že z území států Evropské unie vycestuje dobrovolně. Užívá antidepresiva, které mu předepsal lékař (ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce měl při zajištění u sebe antidepresiva a léky proti úzkosti). V České republice nikoho nemá. V České republice nepáchal trestnou činnost. Uvedl, že mu v Rusku nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země. Konstatoval, že by v případě vycestování jel do Ruska. Uvedl, že chce odjet.
30. Dne 30. 7. 2024 žalovaný požádal Ředitelství služby cizinecké policie o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění. V žádosti uvedl, že jde o realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo vydáno dne 21. 6. 2023 a nabylo právní moci dne 16. 5. 2024.
31. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 7. 2024, č. j. 2 Azs 163/2024-27, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2024, č. j. 4 A 21/2024-60, jakož i rozhodnutí správního orgánu ze dne 16. 5. 2024, č. j. CPR-26095-20/ČJ-2023-930310-V241, a vrátil věc k dalšímu řízení.
32. Dne 31. 7. 2024 právní zástupkyně žalobce informovala žalovaného, že s ohledem na zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění a vrácení věci žalovanému odpadl zákonný důvod pro zajištění žalobce a požádala o neprodlené propuštění žalobce. Žádost byla postoupena Ředitelství služby cizinecké policie ve smyslu § 163 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
33. Žalovaný dne 1. 8. 2024 rozhodl napadeným rozhodnutím o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, a to podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. v návaznosti na § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Doba zajištění žalobce byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 25 dnů ode dne omezení osobní svobody, tj. do dne 13. 8. 2024.
34. Dne 1. 8. 2024 žalovaný zároveň požádal Ředitelství služby cizinecké policie o zaslání nového závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce.
35. Součástí spisového materiálu je závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 7. 8. 2024, ev. č. ZS 57534, dle něhož vycestování žalobce do Ruské federace je možné. Součástí

správního spisu jsou dále zprávy o zemi původu žalobce, které jsou podkladem závazného stanoviska Ministerstva vnitra.

36. Ve spisu se dále nachází sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 8. 2024, dle něhož byla realizace správního vyhoštění žalobce naplánována na den 17. 8. 2024 v 9:20 hod.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

37. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
38. Soud rozhodl věc bez jednání, když účastníci nařízení jednání nepožadovali a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Žalobce ke správní žalobě přiložil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 9. 7. 2024, sp. zn. 29 Nc 524/2022-144, 29 P a Nc 40/2022, toto je již součástí správního spisu.
39. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
40. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
41. Podle § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců *jsou-li v průběhu zajištění zjištěny nové skutečnosti odůvodňující zajištění z jiného důvodu, vydá policie nové rozhodnutí o zajištění. Oznámením nového rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení doby trvání zajištění cizince se dosavadní rozhodnutí o zajištění ruší; doba zajištění se počítá od okamžiku omezení osobní svobody. Oznámením rozhodnutí o zajištění podle § 46a zákona o azylu se dosavadní rozhodnutí o zajištění podle tohoto zákona ruší.*

42. Žalobce namítal, že je postup žalovaného nezákonný a rozhodnutí o přezajištění je odůvodněno nepřezkoumatelným způsobem, když ke zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění bylo přistoupeno na základě nedostatečnosti vydaného závazného stanoviska v otázce možnosti vycestování žalobce. Žalobce v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které si musí správní orgán učinit úsudek, zda je správní vyhoštění potenciálně možné.
43. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. V projednávaném případě odůvodnění rozhodnutí tyto vady rozhodně vytknout nelze, když žalovaný se situací žalobce zabýval podrobně a v rozhodnutí vysvětlil, jakými úvahami při rozhodování byl veden, napadené rozhodnutí popisuje podrobně situaci žalobce a okolnosti jeho pobytové historie, závěry žalovaného vycházejí z obsahu spisu a jsou logicky a přesvědčivě vysvětleny, rozhodnutí tedy přezkoumatelné je.
44. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že dne 1. 8. 2024 žalovaný požádal Ředitelství služby cizinecké policie o zaslání nového závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce do domovské zem, předpokládal, že ve stanovené době omezení svobody mu bude znám závěr Ministerstva vnitra o možnosti či nemožnosti vycestování žalobce do země původu.
45. K zajištění cizince postačuje ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců doručení oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění (pokud jsou splněny další podmínky). Samotná skutečnost, že je vedeno řízení o správním vyhoštění, postačuje k zajištění cizince, lze-li zároveň předpokládat, že bude během jeho zajištění o správním vyhoštění rozhodnuto a bude možné vyhoštění realizovat. V tomto ohledu proto není rozhodující polemika žalobce, zda má nyní být zařazený do evidence nežádoucích osob či nikoli. Žalovanému nic nebránilo po zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění přezajistit žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
46. Soud musí konstatovat, že žalobce v žalobě žádné konkrétní obavy neuváděl, žalobce v tomto řízení nic konkrétního nenamítal ani k obsahu závazného stanoviska k vycestování ze dne 9. 4. 2024. Žaloba obsahovala pouze zcela obecná a neurčitá vyjádření. Žalobce tvrdil, že závazné stanovisko „nepostihuje svým obsahem obavy žalobce“ a „nereflektuje do všech detailů jeho životní situaci“. Žaloba byla doplněna o citaci předpisů a judikátů, což však nedávalo zdejšímu soudu vůbec žádnou představu o konkrétních obavách žalobce, ani které podklady závazného stanoviska či jejich závěry zpochybňuje. Za situace, kdy žalobce byl již šestkrát neúspěšný s žádostí o udělení mezinárodní ochrany (naposledy požádal dne 8. 7. 2024), dle názoru zdejšího soudu toliko povšechný odkaz na zásadu non-refoulement nepostačuje pro závěr o nemožnosti realizace správního vyhoštění, zvláště pokud nebezpečí pro žalobce z dosud shromážděných podkladů nevyplývá. Zdejší soud již ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 20. 7. 2023, č. j. 19 A 19/2023-28, taktéž ve věci zajištění, žalobce upozorňoval, že jeho vyjádření obav z vycestování je naprosto nekonkrétní a obecné, žalobce přesto své obavy nijak nerozvedl ani v tomto sporu. Ostatně při podání vysvětlení dne 20. 7. 2024 žalobce

vyjádřil připravenost opustit území členských států Evropské unie. Na otázku, zda vycestuje dobrovolně z území, odpověděl: „*Vycestuji dobrovolně, klidně dnes.*“ Na podrobný dotaz stran hrozeb v zemi původu žalobce sdělil: „*Nebroží mi nic. Je to pro mě bezpečná země.*“ V žalobě ani v doplnění žaloby ze dne 13. 8. 2024 soudu nevysvětlil, zda a z jakých důvodů své stanovisko k otázce bezpečí v zemi původu změnil.

47. Soud pro úplnost dodává, že po vydání napadeného rozhodnutí bylo dne 7. 8. 2024 vydáno kladné závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce. Žalobce ani v doplnění žaloby, kde na toto nové závazné stanovisko reaguje, nespecifikoval, jaké obavy má, ani které jeho obavy závazné stanovisko správně nevypořádalo a z jakých důvodů, soud proto v tuto chvíli konstatuje, že není žádného konkrétního důvodu o možnosti vycestování žalobce pochybovat. Žalobce ohledně nového závazného stanoviska k vycestování pouze tvrdí, že došlo k nesprávnému procesnímu postupu, když závazné stanovisko neměl vyžádat odvolací orgán, ale měl zrušit prvostupňové rozhodnutí a stanovisko měl vyžádat prvostupňový správní orgán. Soud k tomuto konstatuje, že procesní postupy správních orgánů budou případně předmětem soudního přezkumu v řízení o žalobě proti správnímu vyhoštění. Obecně lze nicméně konstatovat, že odvolací orgán má možnost podklady pro vydání rozhodnutí doplnit, řízení je pak třeba posuzovat jako jeden celek.
48. Žalobce dále poukázal na své opakované snahy legalizovat pobyt na území na základě žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 7. 2007, dne 18. 3. 2010, dne 29. 11. 2020, dne 1. 9. 2022, dne 7. 6. 2023 a dne 8. 7. 2024, nebyl s žádnou žádostí úspěšný ani před správním orgánem, ani před soudem. Poslední řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bylo zastaveno usnesením dne 12. 7. 2024. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu a požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud k tomu uvádí, že žalobce podal již další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, s níž není bez dalšího spojeno oprávnění k pobytu na území po dobu řízení o této žádosti a podání této žádosti bez dalšího nepředstavuje překážku pro ukončení setrvání cizince na území (§ 3d zákona č. 325/1999 Sb., o azylu).
49. Žalobce dále namítal, že jednání matky jeho syna je porušováním morálních a platných zákonných norem České republiky, jednání matky syna žalobce však není předmětem posuzování soudu v tomto sporu. Pokud jde o tvrzenou nemožnost zajištění z důvodu nutnosti poskytnout součinnost znalci, tuto námitku soud též neshledal důvodnou. Soudu je z úřední činnosti známo, že žalobce ve své žalobě proti rozhodnutí o zajištění ze dne 20. 7. 2024 uvedl, že matka jeho syna a jeho syn žijí již trvale na Ukrajině. Soud nevidí v zajištění žalobce překážku pro provedení úkonů podle uvedeného usnesení, neboť samotnému provedení znaleckého úkonu brání již nepřítomnost syna žalobce na území České republiky. Žalobce zároveň neupřesnil, jak by mu zajištění mělo bránit v součinnosti k provedení znaleckého posudku. Nedoložil, že by byl znalcem předvolán, případně, že by se za daných okolností nemohl znalec dostavit za ním do zařízení pro zajištění cizinců a vykonat potřebné úkony zde. Žalobce je přitom zastoupen právní zástupkyní, která znalkyní mohla vyrozumět ohledně jeho zajištění a probrat s ní možnosti dalšího postupu. Nelze také přehlédnout, že ve svých předchozích žalobách žalobce uváděl, že mu byl již biologický vzorek odebrán (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 10. 2023, č. j. 2 A 28/2023-38), žalobce nevysvětluje, zda a z jakých důvodů by byl třeba odběr nový. Soud tak nepovažuje provedení znaleckého posudku za překážku

vyhoštění, která by zpochybňovala možnost dosažení účelu zajištění, neboť není zřejmé, ani zda je nutný nový odběr materiálu žalobce, ani kdy bude možné příslušné úkony provést na synovi žalobce, pokud nepobývá na území České republiky. Zároveň již zdejší soud upozornil v rozsudku ze dne 20. 7. 2023, č. j. 19 A 19/2023-28, na nástroje, jako je např. podle § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců umožnění vstupu cizinci, jestliže by nepovolení vstupu byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

50. Žalobce též namítal, že postup žalovaného je psychickým nátlakem na žalobce, který je pod antidepresivy a situaci opakovaného zajišťování nese velmi špatně. Žalobce však tyto skutečnosti ničím nedoložil (např. lékařskou zprávou). Ze správního spisu je toliko zřejmé, že žalobce měl při zajištění u sebe tablety L., N., V., O., přičemž se jedná o léky, které jsou buď k léčbě depresí nebo úzkostí. Samotná léčba deprese nebo úzkostí přitom bez dalšího nepředstavuje překážku zajištění. V rámci podání vysvětlení dne 20. 7. 2024 pak žalobce uvedl, že je zdravý a schopen výslechu, netrpí žádnou nemocí, pouze sdělil užívání antidepresiv předepsaných lékařem. S ohledem na uvedené je zjevné, že žalobcův zdravotní stav nebyl natolik závažný, aby to mohlo vést k nemožnosti zajištění. Sám žalobce uváděl, že je zdravý, zhoršování psychického stavu v průběhu jeho zajištění nic nenásvědčuje.
51. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, musí soud konstatovat, že mu není jasné, k čemu směřovala námitka žalobce. Žalovaný zohlednil skutečnost, že došlo ke zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, a z tohoto důvodu vydal nové rozhodnutí o zajištění žalobce.
52. Námitky žalobce ohledně české právní úpravy § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců považuje soud za zcela nedůvodné, neboť Ruská federace není považována za bezpečnou zemi původu a závazné stanovisko z konceptu bezpečné země původu nevychází.
53. K námitkám žalobce ohledně porušení § 179 zákona o pobytu cizinců, čl. 3 Úmluvy, čl. 2, čl. 4 nebo čl. 19 odst. 2 Listiny soud uvádí, že případné porušení těchto ustanovení je předmětem posouzení v rámci řízení o správním vyhoštění, v němž musí mít žalobce přístup k účinnému oprávněnému prostředku. Žalobce obšírně popisuje nesoulad české právní úpravy s právem Evropské unie, není však zřejmé, v čem vidí tento nesoulad za problematický v případě žalobce. Obdobně soud neshledal důvodnou námitku ohledně důkazního břemena, zda jsou splněny podmínky pro využití alternativy vnitřního útěku, neboť tyto nebyly a ani nemohly být v rozhodnutí o zajištění posuzovány.
54. Žalobce dále namítal, že žalovaný uvedl totožné důvody, pro které nebylo přistoupeno ke zvláštnímu opatření. Žalobce však nespecifikoval, v čem se v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu změnila okolnosti ve vztahu k možnosti uplatnit zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Samotná skutečnost zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění totiž bez dalšího nemusí odůvodňovat uplatnění zvláštního opatření.
55. Zajištění představuje prostředek ultima ratio, který bezprostředně zasahuje do osobní svobody dotčeného. Z tohoto důvodu je k zajištění přistupováno pouze tehdy, není-li možné dotčenému uložit některé ze zvláštních opatření uvedených v zákoně o pobytu cizinců (povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, složení finanční záruky, povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené nebo zdržovat se v

místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly). Zmíněná opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Volba zmíněných zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude vůbec schopen a ochoten povinnosti plynoucí ze zvláštních opatření plnit, že bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci a že jejich uložením nebude ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, nebo ze dne 16. 5. 2019, č. j. 10 Azs 48/2019-33). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, aby mohl správní orgán možnost aplikace zvláštních opatření svědomitým způsobem posoudit, musí v tomto směru zjistit relevantní skutkové okolnosti případu a učinit je obsahem spisového materiálu. Zpravidla tak bude vhodné např. prostřednictvím vysvětlení (§ 137 správního řádu) zjistit, zda se cizinec zdržuje na určité adrese a je ochoten pravidelně se policii hlásit [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona], případně zda disponuje finančními prostředky ke složení finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu cizinců. O možnosti využití zvláštních opatření by měl být cizinec informován.

56. V případě žalobce nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce sám během podání vysvětlení dne 20. 7. 2024 neuvedl žádné skutečnosti, jež by potenciálně mohly vést k uložení zvláštních opatření. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a důkladně odůvodnil, proč nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření, přičemž se zabýval každým opatřením zvlášť, a to individuálně s ohledem na konkrétní situaci žalobce. Soud musí přisvědčit žalovanému, že žalobce nic neváže k nahlášené pobytové adrese, nepředložil nájemní smlouvu ani jiný právní titul, na základě kterého na dané adrese pobývá, žalobce toto opatření ani žalovanému nenabídl (nabízel toliko finanční záruku a hlášení se policii). Dále nemá finanční hotovost pro složení finanční záruky, při podání vysvětlení sdělil, že nikde nepracuje a v České republice nevlastní žádný majetek. Současně nejsou záruky, že se bude hlásit policii v době jí stanovené, a stanovení místa, na kterém by se mohl zdržovat, nepřichází v úvahu, neboť žalobce již v minulosti opakovaně porušil právní předpisy, když na území České republiky pobýval opakovaně bez oprávnění a když na území České republiky přicestoval, přestože mu byl stanoven zákaz vstupu na území. Soud žalobci neupírá aktivitu ve snaze o získání jakéhokoli typu oprávnění pobytu na území, ať už podle zákona o pobytu cizinců, či podle zákona o azylu, v této souvislosti je ochoten se též k příslušným správním orgánům dostavit, je však zjevné, že není ochoten se podřídit rozhodnutí správních orgánů ohledně vycestování. Žalovaný proto nemohl zvažovat alternativy vůči zajištění, jak o tom pojednává v bodu [34] usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 Azs 20/2016-38, ve spojení s rozsudkem, č. j. 2 Azs 253/2017-37. Na rozdíl od bodu [22] rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 Azs 253/2017-37, soud ve věci shledal, že úvaha žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření je zcela přezkoumatelná.
57. Žalobce v žalobě zdůraznil, že žalovanému navrhl konkrétně využití opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, tedy finanční záruku a hlášení se policii. Zároveň však uvedl, že nemá finanční prostředky, tedy finanční záruka nepřicházela vůbec v úvahu. S ohledem na opakovaný nelegální pobyt žalobce, kdy je

zcela zřejmé, že žalobce rozhodnutí správních orgánů respektovat nehodlá, pak soud jednoznačně potvrzuje závěr žalovaného, že uložení opatření se hlásit policii by k cíli vést nemohlo.

58. K námitce, že správní orgány porušily různá ustanovení správního řádu, soud konstatuje, že je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.
59. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
60. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. srpna 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

samosoudkyně